מזמור כ״ז:

א לְדָוִד

ד' אוֹרִי וְיִשְׁעִי מִמִּי אִירָא ד' מָעוֹז חַיַּי מִמִּי אֶפְחָד.

ב בְּקָרֹב עָלַי מְרֵעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי

צָרַי וְאֹיְבַי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוּ וְנָפָלוּ.

ג אִם תַּחֲנֶה עָלַי מַחֲנֶה לֹא יִירָא לִבִּי

אִם תָּקוּם עָלַי מִלְחָמָה בְּזֹאת אֲנִי בוֹטֵחַ.

ד אַחַת שָׁאַלְתִּי מֵאֵת ד' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ

שִׁבְתִּי בְּבֵית ד' כָּל יְמֵי חַיַּי לַחֲזוֹת בְּנֹעַם ד' וּלְבַקֵּר בְּהֵיכָלוֹ.

ה כִּי יִצְפְּנֵנִי בְּסֻכֹּה בְּיוֹם רָעָה יַסְתִּרֵנִי בְּסֵתֶר אָהֳלוֹ בְּצוּר יְרוֹמְמֵנִי.

ו וְעַתָּה יָרוּם רֹאשִׁי עַל אֹיְבַי סְבִיבוֹתַי

וְאֶזְבְּחָה בְאָהֳלוֹ זִבְחֵי תְרוּעָה אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לַד'.

ז שְׁמַע ד' קוֹלִי אֶקְרָא וְחָנֵּנִי וַעֲנֵנִי.

ח לְךָ אָמַר לִבִּי בַּקְּשׁוּ פָנַי אֶת פָּנֶיךָ ד' אֲבַקֵּשׁ.

ט אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי אַל תֵּט בְּאַף עַבְדֶּךָ עֶזְרָתִי הָיִיתָ

אַל תִּטְּשֵׁנִי וְאַל תַּעַזְבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׁעִי.

י כִּי אָבִי וְאִמִּי עֲזָבוּנִי וַד' יַאַסְפֵנִי.

יא הוֹרֵנִי ד' דַּרְכֶּךָ וּנְחֵנִי בְּאֹרַח מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרָי.

יב אַל תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרָי כִּי קָמוּ בִי עֵדֵי שֶׁקֶר וְיִפַּח חָמָס.

יג לוּלֵא הֶאֱמַנְתִּי לִרְאוֹת בְּטוּב ד' בְּאֶרֶץ חַיִּים.

יד קַוֵּה אֶל ד' חֲזַק וְיַאֲמֵץ לִבֶּךָ וְקַוֵּה אֶל ד'.

1. <u>רמב״ם שמונה פרקים פ״א:</u>
"דע שנפש האדם אחת... כח המזון שיזון בו האדם, אינו ככח המזון שיזון בו הסוס והחמור – כי האדם נזון בחלק הזן מן הנפש האנושית והחמור נזון בחלק הזן מן הנפש החמורית".
2. <u>רד״ק:</u>
"בזאת אני בוטח – בזאת האמירה שאמרתי כי ד' אורי וישעי ומעוז חיי".
3. <u>מכילתא דרבי ישמעאל בשלח מסי דשירה פרשה ב:</u>

"אין הקב"ה עתיד להפרע מן המלכיות לעתיד לבא עד שיפרע משריהן תחלה שנאמר: 'והיה ביום ההוא יפקוד ד' על צבא המרום במרום ואחר כך על מלכי האדמה באדמה'".

4. <u>שפת אמת על המועדים סוכות תרמ"ט:</u>

"והכלל כאשר יש מלחמה על איש ישראל היא **לטובתו**.

כמו שכתוב: אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח".

5. <u>מלבי"ם יאיר אור אות בי"ת סימן כד:</u>

"הבקשה היא בלב ולכן בא ברוב על דברים הגיונים [רעיוניים]:

מבקשי ד'[1], בקשו צדק[2], והשאלה היא בפה".

6. <u>ילקוט שמעוני תהלים רמז תשו:</u>

"אחת שאלתי - אמר לו הקב"ה [לדוד]:

דוד! בתחלה אתה אומר 'אחת שאלתי' ואחר כך אתה שואל כמה שאלות?

אמר לו [דוד]: רבש"ע! ממך למדתי. לא יהא העבד שוה לרבו?!

בתחלה אמרת: 'ועתה ישראל מה ד' אלהיך שואל מעמך

כי אם ליראה את ד' אלהיך'"[3],

ואחר כך פתחת להם מצוות הרבה... הוי דיו לעבד שיהא כרבו".

7. <u>עולת ראיה א עמ' נט ד"ה והערב נא:</u>

"הערבות באה כשהדברים הנפגשים ברגש

מתאימים אל המהות העצמית של המקבל את הרושם מהדברים ההם".

8. <u>שיחות הרב צבי יהודה שמות ע"מ 270-271:</u>

"העיקר של בית המקדש הוא הארון – 'ארון העדת'... מתוך הפנים פנימיות הזאת נמשכים שפע אור וקדושת חיים לכל המדינה כולה, לכל העם כולו ולכל העולם כולו. מן הארון נמשך שפע אל השולחן והמנורה שהם שני צדדים של החיים כולם: הגשמיות והרוחניות, כדברי הכוזרי. המנורה עניינה אור – אור התורה, אור השכל, אור הדעת, תרבות וחכמה. השולחן עניינו לחם וכלכלה. שני הצינורות האלה... נמשכים מ'ונתת אל הארן את העדת אשר אתן לך'".

9. <u>רש"י לפסוק ד:</u>

"ולבקר בהיכלו - ליראות שם בכל בוקר ובוקר. כך פירשו דונש.

---

[1] תהלים קה ג.
[2] צפניה ב ג.
[3] דברים י יב-יג.

ומנחם חִבְּרו עם 'ולא יבקר בין טוב לרע'[4]".

10. <u>הרב הירש לפסוק ד:</u>

"לשוות את ד' תמיד לנגד עיניו ולדעת ידוע היטב את תפארת המבנה
של הערכים הארציים המכוונים על ידי ד'
ולעקוב תמיד אחר התפתחות החיים ממקור החיים,
ממעין החכמה שיסודו במקדש ד'".

11. <u>הרב חרל"פ מי מרום יד עמי קיא:</u>

"ודוד המלך הקשיב בתוך לבו התעוררות מקולו של הקב"ה
כביכול שמבקש מאתו 'בקשו פני' ולעומת קול קריאת ד' זו,
עונה ואומר כן, כן, 'את פניך ד' אבקש'".

12. <u>רש"י:</u>

"לך אמר לבי - בשבילך, בשליחותך אומר לבי
בקשו כולכם ישראל את פני ואני שומע לו".

13. <u>פירוש המאירי על תהלים-משלי:</u>

"לך אמר לבי בקשו פני - ...
כשאני מבקש כבוד ושררה מאת העם עד שאני אומר להם
שיבקשו פני ויבקרוני תמיד, אין זה כוונה ממני לשררת עצמי ובקשת כבוד,
אבל לבי, רצה לומר תכלית כוונתי ומחשבתי כדי שתהא אימתי עליהם
עד שאביאם לבקש את פניך ולקיים דברי תורתך.
ומלת 'לך'... בעבורך... כשאמרתי להם שיבקשו פני,
בעבור כבודך היתה כוונתי ונמצא שבאמרי להם שיבקשו פני אני מבקש פניך".

14. <u>דעת סופרים:</u>

"ככל שהאדם גדול יותר רב החשש שד' יסתיר פניו ממנו...
על אשר איננו גדול ככל הנדרש".

15. <u>שם:</u>

"האף נגד מי שאיננו גדול כפי יכולתו רב הוא".

16. <u>אלשיך:</u>

"אל תט באף עבדך - שהוא בעת היותי בכעס
נגד אויבי סביבותי... פן ארדה אותם ואהרגם
ואולי אבוא בדם נפש בלתי בת מות וחטאתי לד'".

---

[4] ויקרא כז לג.

17. רד"ק לפסוק י:

"אחר שיצאתי מגבולם אספתני אתה, כלומר, זימנת לי מחייתי וצרכי".

18. אגרות הראיה א איגרת קיב עמ' קמב:

"אין אנו מכוונים הרס כללי לעולם ולאומיו כולם כי אם תקנתם והעלאתם, הסרת סיגיהם וממילא יצטרפו בזה למקור ישראל, להשפיע עליהם טללי אורות.

'והסירותי דמיו מפיו ושקוציו מבין שיניו ונשאר גם הוא לאלקינו'

וזה נוהג אפילו באליליות, וקל וחומר בדתות הנסמכות בחלק מיסודותיהן על אור תורת ישראל. וגדולים דברי הגר"א ז"ל: ואת עשו שנאתי – את הטפל לעשו, אבל עקרו שהוא ראשו בהדי אבהן דעלמא גניז, ועל כן 'ראיתי פניך כראות פני אלקים' אמר איש האמת יעקב איש תם, ודברו לא ישוב ריקם, ואהבת אחים של עשו ויעקב, של יצחק וישמעאל תעלה על כל אותן המהומות, שהרשעה הנכרכת בטומאת הגוויה גררה אותן, תתגבר עליהן ותהפכן לאור ולחסד עולם. דעה רחבה זאת, ממותקת במתקה וזבשה של תורת אמת, צריכה להתלוות עם כל ארחותינו באחרית הימים, למחתם אוריתא בהיכלא דמלכא משיחא בהפיכת מרירא למתיקא וחשוכא לנהורא".

19. רש"י:

"אם לא שהאמנתי בהקב"ה

כבר קמו בי אותם עדי שקר וכלוני".

20. מלבי"ם:

"קוה אל ד' - כי התקוה לד' נבדלת מן התקוה לבשר ודם בשני דברים:

א. שהתקוה לזולתו [לבשר ודם] הוא תוחלת ממושכה מחלת לב

[שמחלישה את האדם ומקטינה אותו משום שהיא נשענת על יסודות זמניים ומוגבלים]

אבל **על ידי הקווי לד' חזק ויאמץ לבך**".

ב. הקווי לזולתו אין התקוה תכלית לעצמה רק שימצא מבוקשו

ואם כן תכלית הקווי שלא יקוה עוד [מכיוון שכבר השיג מבוקשו]

אבל **הקווי לד' היא תכלית לעצמה**

עד שתכלית הקווי הוא שיחזק לבו ויחזור ויקוה".